

Dejan Tešić

ゆめ

prolamaju se sirene izrečenosti davne,
prethodivše zakoračenju u ovu trenutnost,
periferijama mojeg eskapizma.

nakon oluje prolaznosti preostaje mi uvijek
ljubljenje magije rominjajuće
sa nadom buncajućih usana.

spusti se,
boginjo,
na puteve moje izgubljenih putokaza,
atanasiju pokloni sjećanju,
svjetlošću oplameni ovog ozirisa
da zasija zvijezda jedna usamljena
nad kolijevkom vode, kavezom žar-ptice
što čeka me iza izazovnih kapija svake –stranosti.

a beharanje trešnje u proljetnoj vječnosti
jedan procvati je istok mojeg postojanja,
čijim smislom crtam antitezu
ovom traganju za magnovenjem već posjedovanim:
buđenje.

smijehom njenim i dodirom blagoslovljeno.

SVEOBHVATNOST

jutro si dana mojeg postojanja, i zaslijepljen tim sjajem
ne protumačih proročanstva
što tintom vena ispisana bijahu
na alabasteru grudi tvojih,
tek u magnovenju prozirnosti snovite
pticu zlatnu čežnje moje buduće naslućenu
zaključah u krletku mladosti i prekrih zelenom koprenom
ljetnih sjena.

ali bajke u rukama vremena isparavaju poput rose pod
stopalima sunčevim.

ambicija, ta vodilja ka drukčijoj propasti ključeve povrati
iz utrobe tvoje;

i krilato se sunce oslobođeno obruši na prometeja ovog,
što usudi se prvu da ukrade ti vatru.
propast metamorfozirana zablista nad skršenim tornje-
vima godina,
žezla slavne jedinstvenosti u mačeve novih osvajanja pre-
kova,
nad pučinom postojanja zvijezdu iscrta, bliznakinju joj
uklesa u mramor mojeg čela;
u plamenim noćima jedina da bude bijela svjetlost cilja
i sjećanja.

žedan sam te, ovakav, iskušan pepelom.
linije tvoje pred očima blistaju mi, po nacrtu tom kišom
te svakom nastojim otjelotvoriti.
izvajanu od vode, i uzdaha, i šuma.

ne uspijevam,
jer snjegovi već veju iza vitraža mojih nadanja.
a ispod pokrivača od tih latica istkanih mogile su drugih
blistavosti voljenih,
i u srebrnosti njihovoj hladnoća je odsutna nepoznanica.
zagrlit ću svjetlost, svaki put, i opet,
dok kitovi snježni nose me ploveći nebom.

u zvjezdano tijelo njeno utopite me kad preporodim se,
u zori plamenoj, u pjesmi egzaltiranoj, u istini apsolutnoj.

LATICAMA POSUTE SU SJENE STILIZOVANE

u vazama cvijeće umiruće, to
periskopi su ništavne dubine,
tek ekstrapolacija besmisla konstantne odvojenosti;

ili to samo ja stopalima više zemlju ne dotičem,
no lebdim burom njedara tvojih ovaploćenom u napetosti
jedara što u drhtavosti pjesme orošenog, plačnog, – no-
vorođenog –
proljeća odvažno se, s nadom razmaženom, podaju
naslutljivoj nepoznanici nove istraživosti.

ruku tvojih zvijezde repatice
nadlejeću moju ovu tjelesnost,
memoriji mora predanu, njima

obasjavaš sve davne
ožiljke – brazde –
koje podariše mi druge nebesnosti bivše.

dva delfina su nam srca progovorena,
pronađena – dotaknuta –
leptiri, prahom zvjezdanovječnim nafiksani,
preko nebroja svih kosmosa sjedinjeni.

zaplovljavam tobom, pramcem
dijametralno suprotan svitanju.
nestajem u toploj rasutosti zlatnog pehara tvog smijeha.
još uvijek su duge naše noći;
puni sam mjesec u bezdanu tvog neba.

OŽILJCI

poput svjetala u daljini momenti su zamrznuti na filmskoj
traci moje memorije,
i pogled mi je lualica dubine, dok tonem
u vječni neprebol septembra,
kada puštena je krv ljeta poput vina u bahanalijama moje
pogrešnosti,
a lađe otisnute su na plovidbu bez povratka,
na kojoj ugasit ću se u tišini konačnog zalaska.

pronaći ćeš me, stjegonošu tuge,
u traganju za tragovima tvojim
na avenijama usamljenosti,
na mapama davnog praškog proljeća,
u tebi bez tebe, uspomeni evociranoj,
u jedinoj slobodi koju istinski poznajem.

poput pljeska što skrnavi improvizaciju
osvaja me praznina, i zabavljam se pitanjem
postoji li više išta izvan ove ograničenosti,
ili (o)stalo je sve u otkucajima sata (srca?) onog svitanja
i preostaju li mi samo nedovršene riječi kao treperave
zvijezde
u beskrajnoj noći naše izgubljenosti?